

VIIMANE HINGETÕMME

KIMBERLY
BELLE

Kimberly Belle
The Last Breath
2014

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.
Kaanekujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.
See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Anneli Sihvart
Korrektor Inna Viires

© 2014 by Kimberle Swaak-Maleski
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M04291415
ISBN 978-9949-25-727-0

Nüüd kõik raamatud meie veebipoest **www.ersen.ee** ja
e-raamatud **www.ebooks.ee**

Hollandlasele, kes võimaldas mulle juured ja andis ka tiivad.

Samuti Evanile ja Isabellale, kes on elavaks tõestuseks,
et me tegime kaks kõige tähtsamat asja õigesti.

Ella Mae Andrews, april 1994

Proloog

Mingi mees ütles eelmisel nädalal Oprah' saates, et sellist asja nagu kogemata unustamine pole olemas. Et iga vastamata telefonikõne, millele te unustasite tagasi helistada, iga asjatoimetus, mille te unustasite koduteel teha, on sosin teie alateadvusest.

Kuulake hoolega, ütles ta, ja te kuulete oma vastupanu põhjust. Miks te lükkate Marla Murphyle kiriku koogimüügi asjus tagasi helistamist edasi? Miks peaks teie abikaasa kandma eelmise nädala musti pükse? Miks te lasite oma murel Deani pärast juhtida teie tähelepanu kõrvale tõsiasjast, et kiri, mille te kirjutasite, on ikka veel ülakorrusel, lebades unustatuna voodil? Ella Mae Andrews tahaks väga teada saada vastust just sellele viimasele küsimusele.

Kahjuks ei kuulnud ta Ray nuuksumise taustal midagi sellest, mida alateadvus talle öelda püüdis.

Võiks ju arvata, et kui sind pannakse silmitsi konkreetsete tõenditega, et abikaasa on sulle naabriga truudust murdnud, siis järgneks sellele vähemalt karjumine. Karjumine ja kirumine ja vihased süüdistused ja hukkamõist.

Oleks võinud arvata, et Ray viskab ta välja ja vahetab lukud ja rebib ta riided puruks, et ta marsib rusikatega vehkides kõrvalmaja Deani ukse taha või paiskab ehk isegi naise voodile tuliseks kättemaksuseksiks.

Ent midagi sellist ei olnud. Oli vaid nuuksumine, mis oli nii-nii palju hullem.

Ella Mae ei suutnud küll ehk alateadvuse sosinaid kuulda, kuid ta teadvus mõirgas ja ütles talle, et see oli vale. Vale oli veeta pärastlõunad voodis abielumehega, kes polnud ta abikaasa. Vale oli lasta Deanil rääkida ühisest tulevikust pärast seda, kui lahutused on jõustunud ja perekonnad kildudeks paisatud. Vale oli jääda abiellu mehega, keda ta enam ei armastanud.

Nüüdseks oli väljas pime ning Ella Mae lebas Ray kaisus, nendesamade linade vahel, mis ikka veel Deani järele lõhnasid. Kevadine täiskuu, mis aknast sisse paistis, toimis öölambina, kat-tes toa võikollase kumaga. Ray pisarad olid lõpuks soikunud, kuid ta oli ärkvel, suu Ella Mae kõrva vastu surutud. Ella Mae sulges silmad ja püüdis mehe palvele mõelda.

„Anname sellele veel kuu aega, enne kui kumbki meist min-geid otsuseid langetab.” Ray mattis oma näo niisketesse juustesse Ella Mae kaelal. „Palun?”

„Kuu ei muuda midagi.”

„Me läheme nõustamisele. Cal teab kindlasti parimat inimest, kellega rääkida.” Ta hääli oli kare, toon rahutult lootusrikas. „Ja me sõidame ära, vaid meie kaks. Sõidame rannikule. Lendame mõnele Kariibi mere saarele. Me lahendame selle. Me teeme seda. Kuni surm meid lahutab, mäletad?”

Ella Mae keeras end voodil, kuni oli mehega silmitsi, näge-mata vaeva, et oma vastust varjata. Ray silmad värelesid ja kulus tervelt viis sekundit, enne kui ta midagi ütles.

„Kas me...” Ta hääli murdus ja ta klammerdus tugevamini naise külge. „Kas me võime sellest vähemalt hommikul rääkida?”

Ella Mae ei vastanud. Ta ei suutnud. Nüüd, kui ta oli oma otsuse langetanud, paiskas mõte veel ühest ööst selles majas, sel-les voodis, selles linnas satikate armee ta naha alla siblimas.

„Vaid üks öö. See on kõik, mida ma palun.”

Ella Mae surus käed rusikasse, peitis näo Ray kortsus triik-särgi sisse ja sundis end mitte vingerdama. Ray Andrews oli talle kinkinud seitse head aastat ja kolm kasulast, keda ta armastas nagu enda omi. Ta võlgnes mehele vähemalt niigi palju.

„Hea küll,” sosistas ta Ray rinna vastas. „Aga vaid üks öö.”

Ray haare lõdvenes, kui ta taipas, et oli endale just veidi aega välja kaubelnud. Ella Mae teadis, et mees veedab kogu öö, mõel-des välja plaani, kuidas teda ümber mõtleva panna, ja ta tahtis Rayle öelda, et ärgu nähku vaeva, et võlusõnadeks oli liiga hilja.

Selle asemel sulges ta silmad ja võimaldas neile mõlemale väikese puhkehetke.

Homne päev saabub piisavalt kiiresti.

Ella Mae oli just uinunud, kui Ray sakutas kergelt ta käsivart, vaevu sosistades. „Kas sa kuulsid seda?”

Ella Mae klaaris pead unest ja kuulatas palavikulist ulgumist väljas, kusagil mäe taga, Bill Almaroadi farmi pool.

„See on kõigest indlev laudakass.” Ta haigutas ja vajus süga-vamale madratsi sisse. „Jää uuesti magama.”

„Mitte see.” Ray tõstis pea padjalt. „See kostis alumiselt korru-selt.”

Ella Mae kangestus, meeled äkitselt valvsad. „Kas see võib Gia olla?”

„Tss.” Ray tõusis istuli, heites jalad hääletult põrandale. „Gia on McCallisteride juures Põhja-Carolinas.”

Ray käänas kaela, keerates kõrva ukse poole. See naabrite kiimas kass püüdis ikka veel iga isast kaslast viiekümne miili raadiuses välja kutsuda ja Ella Mael oli raske kassi ulgumise taustal midagi kuulda. Siis torkas Ray sõrmega õhku. „Jälle! Ma kuulsin seda jälle.”

Ella Mae nahk kiheles ärevusest. Kas ta oli kuulnud kedagi allkorrusel liikumas? Ta arvas seda, ent ta ei saanud kindel olla.

Ray oli seda siiski. Ta tõusis, hiilides paljajalu kapi juurde, kus Bo vana pesapallikurikas paari terasninadega aiasaabaste sisse torgatuna seisis. Ta surus selle rusikasse ja läks üle toa. Ta peatus koridori viiva ukse juures, pöördus ja surus sõrme suule. „Jää siia,” andis ta suud liigutades märku. Seejärel lipsas ta pimedusse.

Ella Mae ajas end küünarnukkidele ja pingutas, et midagi kuulda. Trepiaastmed kriiksusid kellegi raskuse all ja siis hajus see hää lühjusesse. Ainus heli oli ta enda südame rütmiline pekslemine. Ta lebas seal justkui terve igaviku, sundides end mitte paanikasse sattuma, silmad pärani ja pilk kinnitunud magamistoa uksele.

Kusagilt allkorruselt kostis karje, millele järgnes summutatud mütsatus. Veri mühises Ella Mae kõrvades ja ta ronis üle linade Ray voodipoollele, sirutades väriseva käe telefoni järele. Seda polnud seal. Telefoni polnud seal! Üürikeseks hetkeks valdas teda seletamatu vihalaine, mis asendas hirmu. Kui palju kordi oli ta käskinud Rayl telefonitoru tagasi alusele panna? Vähemalt miljon korda. Ja nüüd, Ray tõttu, maandus ta ilma telefonita keset Stephen Kingi romaani.

Ja seejärel kuulis ta trepil raskeid samme ja tal jäi hing kurku kinni. Sest ta teadis jäise kindlusega, et kui uksele lähenev inimene oleks Ray, oleks mees teda nüüd juba hõiganud.

Ta vaatas paaniliselt toas ringi, otsides peidukohta. Kapp – ei, mitte kapp, see on esimene koht, kuhu tulija vaataks. Samud jõudsid lähemale, liiga lähedale. Ella Mae olid aeg ja valikud otsas, ta libistas end hääletult voodilt maha ja ronis selle alla.

Kaks suurt jalga astusid tuppa, tumedate teksaste alt kumasid vastu Reeboki jooksutossud ja Ella Mae teadis, et ta on ohus. Ta teadis seda hirmu põhjal, mis kogu ta keha läbis, kõrvetas ta rinda ja kägistas kurku, pannes naha tulitama.